

LIBRIS

We know
books

Lori Nelson Spielman

*Mâine
e a
nouă
zi*

Traducere din limba engleză și note

IRINA RAȚĂ

LITERA

București

CAPITOLUL 1

Vocile din sufragerie răsună pe scara din lemn de nuc, vagi, zumzăitoare, nepoftite. Cu mâini tremurătoare închid ușa în urma mea. Lumea mea devine tăcută. Îmi sprijin capul de ușă și inspir adânc. Camera încă mai miroase a ea – a parfum Eau d'Hadrien și a săpun din lapte de capră. Patul ei din fier scârțâie când mă urc în el, un sunet la fel de liniștitor precum clinchetul clopoțelilor de vânt din grădină sau al vocii ei catifelate când îmi spunea că mă iubește. Veneam în acest pat pe vremea când ea îl împărțea cu tata, plângându-mă fie de o durere de burtă, fie de monștrii de sub patul meu. De fiecare dată mama mă primea, îmbrățișându-mă strâns și mângâindu-mi părul, șoptind:

– Va mai fi o altă zi, dragostea mea, doar așteaptă.

Și atunci, ca prin miracol, m-aș trezi a doua zi dimineața ca să găsesc panglici de chihlimbar revărsându-se prin perdelele de dantelă.

Îmi arunc din picioare pantofii negri noi și îmi masez ușurată picioarele. Trântindu-mă pe spate,

UBRIS | We know books
mă reazem pe pernele galbene cu imprimeu paisley. Voi păstra acest pat, decid. Nu contează cine îl mai vrea, e al meu. Dar îmi va fi dor de casa asta veche din cărămidă roșie.

„E robustă ca bunica“, ar spune mama despre casa ei. Dar pentru mine, nici o casă, nici o persoană nu au fost vreodată mai robuste decât fiica bunicii mele – mama mea –, Elizabeth Bohlinger.

Dintr-odată îmi vine o idee. Clipind pentru a-mi reține lacrimile, sar din pat. A ascuns-o aici, știu că a făcut-o. Dar unde? Deschid larg ușa dulapului. Mâinile mele orbecăie prin spatele costumelor și rochiilor de designer. Trag de bara cu bluze de mătase, și ele se despart ca niște cortine de teatru. Uite-o aici, cuibărită pe raftul cu pantofi ca un prunc în pătuțul său. O sticlă de Krug, sechestrată în dulapul ei în ultimele patru luni.

De îndată ce pun mâna pe ea, mă simt copleșită de vină. Șampania îi aparține mamei, nu mie. A cumpărat această sticlă scandalos de scumpă când ne întorceam acasă de la prima ei programare la doctor, și a pus-o deoparte neîntârziat, ca să nu fie confundată cu sticlele obișnuite de la parter. Era simbolul unei promisiuni, mi-a explicat ea. La sfârșitul tratamentului, când ar fi fost declarată sănătoasă, noi două am fi deschis această șampanie rară, pentru a sărbători viața și miracolele ei.

Ating cu degetele staniolul și îmi mușc buza. Nu pot să o beau. Era menită unui toast festiv, nu unei

LIBRIS | We know books

fiice îndurerate, prea slabe pentru a suporta să rămână la prânzul de după funeralii.

Altceva, înțepenit între locul unde am găsit șampania și o pereche de mocasini din piele întoarsă, îmi atrage privirea. Mă întind după acel lucru. E un carnet subțire, roșu – un jurnal, bănuiesc – legat cu o panglică galbenă, decolorată. Coperta de piele e crăpată și bătută de vreme. „Pentru Brett“, a scris ea pe eticheta de cadou în formă de inimă. „Păstrează-l pentru ziua în care te vei simți mai puternică. Astăzi, închină un pahar în cinstea noastră, draga mea. Ce pereche am format! Cu dragoste, mama.“

Îmi trec degetul peste scris, niciodată pe atât de îngrijit pe cât te-ai aștepta de la o femeie atât de frumoasă. Mă doare gâtul. În ciuda asigurărilor ei legate de un final fericit, mama știa că avea să vină ziua când voi avea nevoie să fiu salvată. Mi-a lăsat șampania pentru astăzi și o bucată din viața ei, gândurile și reflecțiile ei secrete pentru ziua de mâine.

Dar eu nu pot aștepta până mâine. Mă holbez la jurnal, disperată să-i citesc cuvintele chiar acum. Doar o otheadă, nimic mai mult. Totuși, când trag de panglica galbenă, o imagine a mamei prinde contur. Ea clatină din cap, dojenindu-mi cu blândețe nerăbdarea. Arunc o privire la biletul ei, spunându-mi să aștept până o să fiu mai puternică și mă simt sfâșiată între dorințele mele și ale ei. În cele din urmă, pun deoparte jurnalul.

— Pentru tine, șoptesc și ating coperta cu un sărut, o să aștept.

Un geamăt mi se ridică din piept, spărgând liniștea. Îmi acopăr gura cu o palmă ca să-l înăbuș, dar e prea târziu. Mă chircesc, ținându-mă de coaste și sufăr, visceral, după mama. Cum voi reuși vreodată să mă împleticesc prin această lume fără ea? În mine a mai rămas atât de mult dintr-o fică.

Înșfac șampania. Ținând sticla între genunchi, îi scot dopul. Acesta sare prin cameră, dărâmând un flacon de Kytril de pe noptiera mamei. Antiemeticul ei! Mă târăsc spre noptieră și adun în pumni pastilele triunghiulare, aducându-mi aminte de prima dată când i-am oferit una mamei. Tocmai avusese parte de prima ședință de chimioterapie și afișa o falsă bravadă, de dragul meu.

— Chiar mă simt bine. Am avut crampe menstruale care mi-au dat dureri mai mari.

Dar în acea noapte, greața a lovit-o ca un tsunami. A înghițit o pastilă albă și mai târziu a cerut încă una. Am stat întinsă lângă ea în timp ce medicamentul și-a făcut, slavă Domnului, efectul, și a îngăduit somnului să vină. M-am cuibărit lângă ea, chiar în acest pat, i-am mângâiat părul și am îmbrățișat-o strâns, exact așa cum făcuse și ea de atâtea ori cu mine. Și apoi, înnebunită de disperare, am închis ochii și L-am implorat pe Dumnezeu s-o vindece pe mama mea.

El nu m-a ascultat.

Pastilele cad din palma mea în flaconul de plastic. Fără să strâng prea tare capacul, pun flaconul pe marginea noptierei, aproape de pat, astfel încât ea să ajungă ușor la el. Dar nu... mama nu mai e. Ea nu va mai lua niciodată o altă pastilă.

Am nevoie de șampanie.

– În cinstea ta, mamă, șoptesc cu vocea spartă. Eram atât de mândră să fiu fiica ta. Știai asta, nu-i așa?

Foarte curând camera se învâрте, iar durerea, slavă Domnului, mă mai lasă. Pun jos sticla de șampanie și trag pilota la o parte. Cearșafurile reci miros discret a levănțică. Îmi pare decadent să stau întinsă aici, departe de mulțimea de străini de la etajul de dedesubt. Mă ascund mai adânc sub așternuturi, răsfățându-mă cu încă un moment de liniște, înainte să mă întorc la parter. Doar încă un minut...

O bătaie puternică mă scoate din starea de somnolență. Mă ridic în capul oaselor. Durează o secundă până să îmi dau seama unde sunt... la naiba, prânzul! Sar din pat, împiedicându-mă de sticla de șampanie în timp ce mă împleticesc spre ușă.

– Au! Oh, la naiba!

– Te simți bine, Brett? mă întreabă Catherine, cumnata mea, din ușa deschisă.

Înainte să îi pot răspunde, ea geme și se grăbește să intre în cameră. Îngenunchează în fața covorului ud și ridică sticla.

LIBRIS

We know
books

– Dumnezeuule! Ai vărsat o sticlă de *Clos du Mesnil* din 1995?

– Am băut o bună parte din ea, mai întâi.

Mă trântesc lângă ea și șterg covorul oriental cu poalele rochiei mele.

– Dumnezeuule mare, Brett, această sticlă costă peste șapte sute de dolari!

– Îhî.

Mă ridic cu greu în picioare și mă uit chiorâș la ceas, dar numerele sunt complet în ceață.

– Cât e ora?

Ea își îndreaptă rochia neagră de in.

– E aproape două. Se servește prânzul.

Îmi dă o buclă rebelă după ureche. Deși sunt mai înaltă decât ea cu peste zece centimetri, tot reușește să mă facă să mă simt de parcă aș fi o bebelușă neîngrijită. Aproape că mă aștept să-și lingă degetele și să-mi aranjeze vârtejul.

– Arăți de-a dreptul lividă, Brett, zice ea, aranjându-mi colierul de perle. Mama ta ar fi prima care ți-ar spune că, în ciuda doliului, trebuie să ai grijă de tine.

Dar nu este adevărat. Mama mi-ar spune că sunt frumoasă, chiar dacă machiajul meu a fost spălat de lacrimi. Ea ar insista că umiditatea a făcut ca buclele părului meu lung și roșcat să arate și mai bine, și nu că s-au transformat într-un cuib încâlcit, și că ochii mei umflați, înroșiți sunt încă ochii căprui, expresivi ai unui poet.

LIBRIS | We know books

Sînt lacrimile amenințînd să mă podidească și mă întorc cu spatele. Cine o să-mi mai ridice moralul acum, că mama nu mai e? Mă aplec să înșfac sticla goală, dar pardoseala se clatină și se înclină. Oh, Doamne! Sunt pe o barcă cu pânze în mijlocul unui ciclon. Mă prind de cadrul patului, de parcă e coarda mea de salvare și aștept să treacă furtuna.

Catherine își înclină capul și mă studiază, atîngându-și buza de jos cu unghia ei cu manichiură perfectă.

– Ascultă, draga mea, de ce nu stai pe loc? O să-ți aduc sus o farfurie.

Auzi, să stai pe loc! Este pomana mamei mele. Trebuie să cobor. Dar camera e încetoșată și nu-mi găsesc pantofii. Mă învîrt în cercuri. Ce căutam? Mă clatin desculță către ușă, apoi îmi amintesc.

– Bine, pantofi. Ieșiți, ieșiți de oriunde sunteți.

Îngenunchez și mă uit sub pat.

Catherine mă apucă de braț și mă trage în sus.

– Brett, oprește-te. Ești beată. O să te bag în pat și poți să dormi, până îți revii.

– Nu! Mă eliberez din strânsoarea ei. Nu pot să ratez asta.

– Ba poți. Mama ta ar fi vrut ca tu...

– Ah, aici sunt.

Înșfac noii mei pantofi negri cu toc și mă străduiesc să-mi bag picioarele în ei. Dumnezeuule, picioarele mi-au crescut cu două mărimi în ultima oră.

Mă grăbesc pe hol cât de tare pot, cu picioarele pe jumătate în pantofi, pe jumătate afară. Cu

măinile întinse pentru a-mi menține echilibrul, mă împleticesc de la un perete la celălalt, ca într-un joc de pinball. În spatele meu, o aud pe Catherine. Vocea ei e aspră, dar și-o menține șoptită, de parcă ar vorbi printre dinți.

– Brett! Oprește-te chiar acum!

E nebună dacă își închipuie că am să sar peste prânz. Trebuie să-mi onorez mama. Mama mea frumoasă, iubitoare...

Sunt la scări acum, încă încercând să-mi îndes picioarele umflate în acești pantofi de păpușă Barbie. Mă aflu la jumătatea scării, când mi se răsucește glezna.

– Au!

Dintr-odată o mare de oaspeți, veniți cu toții să-i aducă un omagiu mamei, s-a întors să se uite la mine. Întrezăresc femei îngrozite ridicându-și mâinile la gură și bărbați icnind în timp ce se grăbesc să mă prindă.

Aterizez grămadă pe hol, cu rochia neagră ridicată până la mijlocul coapselor, cu un pantof lipsă.

Sunetul vaselor zăngănite mă trezește. Îmi șterg saliva din colțul gurii și mă ridic în șezut. Capul îmi zvâcnește și îl simt încetoșat și tulbure. Clipesc de câteva ori și mă uit în jur. Sunt în casa mamei. Bine. Ea va avea o aspirină pentru mine. Observ că sufrageria e acoperită de umbre, și personalul se mișcă încoace și încolo, adunând farfurii și pahare în containere de plastic maro. Ce se petrece? Mă lovește asemenea

unei bâte de baseball. Mi se pune un nod în gât și-mi acopăr gura. Toată durerea, fiecare fărâma de suferință și tristețe explodează din nou.

Mi s-a spus că o luptă îndelungată cu cancerul e mai rea decât una scurtă, dar nu sunt convinsă că e valabil și pentru supraviețuitori. Diagnosticul mamei și moartea ei s-au întâmplat atât de repede, aproape ireal, ca un coșmar, din care sper că mă voi trezi cu un țipăt de ușurare. În schimb, prea des mă trezesc uitând tragedia și sunt forțată să re trăiesc pierderea ei iarăși și iarăși, ca Bill Murray în *Ziua cârțiței*. Mă voi simți vreodată bine, fără să o mai am pe acea unică persoană din viața mea ce mă iubește necondiționat? Voi fi vreodată în stare să mă gândesc la mama fără ca pieptul să mi se strângă ca într-o menghină?

În timp ce îmi masez tâmpilele dureroase, mici fragmente din instantanee neclare se năpustesc asupra mea, recreând fiascoul meu umilitor de pe scări. Vreau să mor.

– Hei, fată somnoroasă.

Shelley, cealaltă cumnată a mea, vine spre mine ducând-o pe Emma, în vârstă de trei luni, în brațe.

– Oh, Doamne! Suspin și-mi las capul în mâini. Sunt așa o proastă!

– De ce? Crezi că ești singura persoană care s-a cherchelit vreodată? Cum ți-e glezna?

Ridic o pungă de gheață aproape topită de pe gleznă și-mi rotesc laba piciorului.

– Va fi bine. Clatin din cap. Se va vindeca mult mai repede decât mândria mea. Cum am putut să-i fac asta mamei? Trântesc punga de apă cu gheață pe pardoseală și mă ridic de pe canapea. Pe o scară de la unu la zece, Shel, cât de îngrozitoare am fost?

Ea flutură din mână.

– Le-am spus tuturor că suferi de epuizare. Și m-au crezut. A fost o poveste ușor de înghițit, de vreme ce arătai de parcă nu ai fi dormit de săptămâni. Aruncă o privire la ceas. Ascultă, eu și Jay ne pregătim să plecăm acum, e trecut de șapte.

În hol îl observ pe Jay stând pe vine în fața copilului lor de trei ani, îndesându-i brațele micului Trevor într-un impermeabil galben aprins, care îl face să arate ca un pompier în miniatură. Ochii lui albaștri și limpezi îi găsesc pe ai mei și strigă:

– Mătușică Bwett!

Inima-mi tresare și sper în secret că nepotul meu nu va învăța niciodată să pronunțe r-ul. Merg spre el și-i ciufulesc părul.

– Ce mai face băiatul meu cel mare?

Jay prinde încheietoarea de metal de la gâtul lui Trevor și se ridică.

– Uite-o.

În afară de ridurile laba-gâștei, grăitoare, însoțind zâmbetul lui cu gropițe, fratele meu arată mai degrabă de douăzeci și șase, decât de treizeci și șase de ani, câți are de fapt. Își pune un braț în jurul meu.

– Ai dormit bine?